

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Bc. Š. S.**, zastoupena JUDr. Richardem Pustějovským, advokátem se sídlem Matiční 730/3, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2022, č. j. 22 A 83/2021-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2022, č. j. 22 A 83/2021-39, kterým krajský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2021, č. j. MSK 95211/2021. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 26. 4. 2021, č. j. ÚPSŘ/43096/2021/Kop, kterým byla žalobkyni uložena pořádková pokuta ve výši 5 000 Kč za závažné ztížení postupu řízení tím, že se nedostavila bez náležité omluvy k ústnímu jednání dne 29. 3. 2021 ve věci projednávání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), kterého se měla žalobkyně dle správního orgánu dopustit tím, že provedla stavby

základových desek o ploše cca 156 m² a 278 m² a umístila lodní kontejner o rozměrech 12 x 2,5 m x 3 m na svém pozemku parc. č. X v k. ú. Straník, obec Nový Jičín, bez souhlasu stavebního úřadu, tak, že výši uložené pořádkové pokuty snížil na částku 2 000 Kč. Ve zbytku žalovaný toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně oznámením ze dne 4. 11. 2020, č. j. ÚPSŘ/112733/2020/Kop, zahájil řízení ve věci přestupku dle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, přičemž v této souvislosti nařídil ústní jednání na den 2. 12. 2020, ke kterému žalobkyni tímto oznámením předvolal. Předvolání bylo žalobkyni doručeno dne 20. 11. 2020. Žalobkyně přípisem ze dne 30. 11. 2020 požádala z důvodu péče o dvě nezletilé děti a zdravotních potíží po prodělané nemoci a s tím souvisejících obav z rizika onemocnění COVID-19 o odložení ústního jednání na termín po 14. 1. 2021. Správní orgán I. stupně žádosti žalobkyně vyhověl a stanovil nový termín ústního jednání na 3. 2. 2021. Žalobkyně dne 1. 2. 2021 zaslala e-mailem správnímu orgánu I. stupně omluvu z účasti na ústním jednání, kterou blíže neodůvodnila, a požádala o stanovení nového termínu. Správní orgán I. stupně i této žádosti žalobkyně bez dalšího vyhověl a stanovil nový termín ústního jednání na 15. 2. 2021. Žalobkyně následně přípisem ze dne 4. 2. 2021 opět požádala o odklad ústního jednání na termín po 25. 2. 2021, přičemž sdělila, že byla v kontaktu s osobou s onemocněním COVID-19 a vstoupila do dobrovolné karantény. Na tuto žádost reagoval správní orgán I. stupně oznámením o novém termínu ústního jednání dne 29. 3. 2021, zároveň však žalobkyni poučil o možnosti udělení pořádkové pokuty v případě její další omluvy z nařízeného ústního jednání. Žalobkyně přípisem ze dne 26. 3. 2021 sdělila správnímu orgánu I. stupně, že její manžel prodělavá nemoc COVID-19, a žalobkyně proto společně se svými dětmi vstupuje do karantény. Žalobkyně zároveň opětovně požádala o nový termín ústního jednání po 12. 4. 2021. Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 29. 3. 2021 žalobkyni vyzval, aby do 7 dnů od doručení jeho výzvy doložila doklad, kterým prokáže nařízení karantény v souvislosti s onemocněním COVID-19.

[3] Vzhledem k tomu, že žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala, uložil správní orgán I. stupně již zmíněným rozhodnutím ze dne 26. 4. 2021, č. j. ÚPSŘ/43096/2021/Kop, žalobkyni pořádkovou pokutu ve výši 5 000 Kč. Správní orgán I. stupně konstatoval, že ve vedeném přestupkovém řízení uznal několik omluv žalobkyně, nicméně s ohledem na to, že nebylo možné daný přestupek projednat po dobu pěti měsíců, vyzval žalobkyni, aby svou omluvu doložila. Tím, že poslední omluva žalobkyně nebyla řádně doložena a žalobkyně se tedy bez náležité omluvy nedostavila na předvolání ke správnímu orgánu I. stupně, shledal správní orgán I. stupně podmínky pro udělení pořádkové pokuty dle § 62 správního řádu. Pořádkovou pokutu správní orgán I. stupně stanovil ve výši 5 000 Kč, tedy, dle svých slov, při spodní hranici zákonné sazby.

[4] Žalovaný již zmíněným rozhodnutím ze dne 26. 7. 2021, č. j. MSK 95211/2021, rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že výši pořádkové pokuty snížil na částku 2 000 Kč, přičemž ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný nezpochybňoval důvody předchozích omluv žalobkyně z jednání, nicméně požadavek doložení dokladu o nařízení karantény vznesený správním orgánem I. stupně v reakci na již čtvrté sdělení žalobkyně, že se nařízeného ústního jednání nezúčastní, byl dle žalovaného zcela legitimní. Pokud na něj žalobkyně nereagovala, byl správní orgán I.

pokračování

stupně oprávněn jí uložit pořádkovou pokutu, byť jednání žalobkyně lze považovat za méně závažné, protože nelze říci, že by se k ústnímu jednání nedostavila bez jakékoli omluvy, pouze svou omluvu řádně nedoložila. Proto považoval žalovaný za adekvátní snížit uloženou pořádkovou pokutu na 2 000 Kč. Dalším důvodem pro snížení pokuty dle žalovaného bylo to, že došlo k zastavení souvisejícího řízení vedeného ve věci nařízení odstranění dvou ze tří zmiňovaných staveb realizovaných bez souhlasu stavebního úřadu, konkrétně základových desek o ploše cca 156 m² a 278 m² (staly se součástí nepovolené stavby rodinného domu). Žalovaný se zabýval také majetkovou situací žalobkyně, přičemž dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobkyně je schopna financovat realizaci nepovolených staveb, nemůže namítat svou platební neschopnost.

[5] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 3. 8. 2022, č. j. 22 A 83/2021-39, zamítl. Krajský soud předně jako nedůvodné odmítl zcela obecné námitky žalobkyně, že v řízení před správními orgány byly hrubě porušeny zásady správního řízení, a to zásada legality, zásada správnosti, zásada přesvědčivosti rozhodnutí a zásada volného hodnocení důkazů. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž obsahuje všechny náležitosti stanovené v § 68 správního řádu. Krajský soud přisvědčil správním orgánům, že se žalobkyně bez doložené omluvy nedostavila k ústnímu jednání dne 29. 3. 2021, čímž závažně ztížila postup v řízení o přestupku, který jí je dáván za vinu. Žalobkyni bylo vždy bez dalšího vyhověno, když požádala o změnu termínu ústního jednání, a to ačkoli svá tvrzení do té doby nikdy nedoložila. Pokud by žalobkyně svá tvrzení o nařízené karanténě doložila, bylo by její omluvu nutné považovat za zcela důvodnou a podmínky pro uložení pořádkové pokuty by naplněny nebyly. Logickým důsledkem přístupu žalobkyně, která na výzvu k doložení důvodu omluvy nereagovala, však bylo uložení pořádkové pokuty.

[6] Pořádková pokuta byla žalobkyni uložena v době stále běžícího řízení o přestupku, přičemž následné zastavení řízení o odstranění staveb nemůže mít samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný navíc tuto skutečnost vyhodnotil ve prospěch žalobkyně a promítl ji do snížení pokuty uložené správním orgánem I. stupně. Krajský soud uzavřel, že se žalovaný poměrně stručně, ale výstižně zabýval rovněž majetkovou situací žalobkyně. Dle krajského soudu žalobkyni uložená pořádková pokuta ve výši 2 000 Kč zcela odpovídá míře závažnosti jejího jednání a nemůže způsobit závažný následek v její majetkové sféře.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze (bez ohledu na jejich nesprávné označení stěžovatelkou) podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka předně zrekapitulovala dosavadní průběh řízení, přičemž zdůraznila, že výzva správního orgánu I. stupně, dle které měla doložit potvrzení o nařízené karanténě, byla stěžovatelce doručena až dne 12. 4. 2021. Výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dle kterého byla stěžovatelce uložena pořádková pokuta za nedostavení se bez náležité omluvy k ústnímu jednání dne 29. 3. 2021, je v rozporu s jeho

odůvodněním, neboť dle správního orgánu I. stupně nastaly podmínky pro uložení pořádkové pokuty až dnem 19. 4. 2021 (po marném uplynutí lhůty pro doložení daného potvrzení). Stěžovatelce byla pořádková pokuta uložena za nedostavení se k jednání dne 29. 3. 2021, nikoliv za nepředložení potvrzení o onemocnění COVID-19. Stěžovatelka rovněž namítá, že správní orgán není oprávněn požadovat informace o zdravotním stavu třetí osoby (jejího manžela), proto nebyla oprávněna mu tyto informace poskytnout.

[9] Stěžovatelka dále rozporuje závěr krajského soudu o zákonnosti správních rozhodnutí, neboť dle ní tato rozhodnutí nesplňují základní obsahové náležitosti § 68 správního řádu. Krajský soud nenaplnil požadavek efektivity soudního přezkumu správních rozhodnutí.

[10] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány ani krajský soud dostatečně nezkontrolovaly její majetkové poměry, přičemž bez řádného dokazování podle ní nelze učinit závěr pro tvrzení o platební neschopnosti, kterou stěžovatelka ani nikdy nenamítala. Dle stěžovatelky nebyla ani vymezena a odůvodněna závažnost následku nepředložení potvrzení o nemoci COVID-19 „od osoby, která není účastníkem řízení, v rozporu s požadavkem § 62 správního řádu“. Stěžovatelka je přesvědčena, že závažný následek v nyní posuzované věci nenastal. Stěžovatelka dodává, že „je na mateřské dovolené, neprovádí a nemůže provádět nepovolenou stavbu“.

[11] Dále stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek krajského soudu zasahuje do jejího ústavně zaručeného práva na ochranu před neoprávněným zásahem správního orgánu, čímž došlo také k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Krajský soud dle stěžovatelky učinil zjednodušený závěr, když její žalobu zamítl, přičemž pouze převzal rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka uzavírá, že správní orgány porušily základní zásady správního řízení a nevypořádaly její námitky, proto jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.

[12] Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a především na napadený rozsudek krajského soudu, přičemž konstatoval, že se plně ztotožňuje s tím, jak krajský soud vypořádal otázku opodstatněnosti a přiměřenosti uložené pořádkové pokuty.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené

pokračování

rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se předně zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat s žalobní argumentací (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[17] Napadený rozsudek krajského soudu je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud všechny žalobní body vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, nelze tak jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Skutečnost, že stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[18] Z hlediska věcného posouzení kasační stížnosti je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Obdobně, jako již připomněl krajský soud ohledně žalobních bodů, platí i u stížních námitek, že jejich obsah a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

[19] Ve světle výše uvedeného je třeba konstatovat, že převážná většina stěžovatelčiných námitek uplatněných v kasační stížnosti, pokud jsou vůbec přípustné (viz dále), je formulována pouze velmi obecně, bez bližšího vysvětlení, čemuž také odpovídá jejich vypořádání Nejvyšším správním soudem.

[20] Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodnou zcela obecně formulovanou námitku stěžovatelky, dle níž rozhodnutí správních orgánů nesplňují obsahové náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu. Tyto základní náležitosti jsou totiž v obou žalobou napadených rozhodnutích obsaženy. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného obsahují výrokovou část, odůvodnění i poučení. Z obou těchto rozhodnutí je zcela zřejmé, jak správní orgány rozhodly i z jakého důvodu.

[21] Zcela nedůvodná je rovněž námitka stěžovatelky, dle níž bylo napadeným rozsudkem krajského soudu zasaženo do jejího práva na ochranu před neoprávněným zásahem správního orgánu, čímž mělo dojít také k porušení jejího práva na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud jakkoli nezákonně zasáhl do práv stěžovatelky. V řízení před krajským soudem byla dodržena všechna stěžovatelčina procesní práva, krajský soud jednal v souladu se zákonem, stěžovatelčinu žalobu řádně projednal, vypořádal všechny její námitky a stěžovatelka proti rozsudku krajskému soudu rovněž mohla podat kasační stížnost (což také učinila). To, že stěžovatelka považuje závěry krajského soudu za nezákonné, nepředstavuje zásah do jejích ústavně zaručených práv.

[22] Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud neshledal, že by správní orgány porušily základní zásady správního řízení. Nedůvodná je také opět zcela obecná námitka stěžovatelky, dle níž žalovaný nevypořádal její námitky, naopak žalovaný se všemi odvolacími námitkami stěžovatelky v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval.

[23] Dle § 49 odst. 1 věty první správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

[24] Dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu může správní orgán rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že se bez náležité omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu.

[25] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 231/2020-123, na který odkazoval rovněž krajský soud, k tomuto ustanovení poznamenal: „*Podstatným a zcela zásadním specifikem citované normy je to, že uložit pořádkovou pokutu je právem správního orgánu, nikoliv však jeho povinností. Je věcí úvahy správního orgánu, zda porušení povinností, které lze postihnout pořádkovou pokutou, projedná a případně, zda postih uloží či neuloží. V případě pořádkové pokuty tedy nabízí správní řád správnímu orgánu poměrně širokou škálu možných řešení, a to od upuštění od jejího uložení až po její uložení v maximální možné výši. Jeho správní uvážení je limitováno prakticky pouze tím, aby pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení (§ 62 odst. 3 správního řádu).*“

[26] V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně v rámci zahájení řízení o přestupku nařídil ústní jednání dle § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť to dle něj bylo nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán I. stupně stěžovatelku k ústnímu jednání předvolával opakovaně, přičemž vždy bez dalšího vyhověl jejím žádostem o odklad nařízeného jednání. Jakmile však správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání již po čtvrté, a to na 29. 3. 2021, a stěžovatelka se (dle obsahu spisu nejprve telefonicky a poté také písemně) z ústního jednání opět omluvila s odůvodněním, že její manžel prodělává onemocnění COVID-19 a ona tedy vstupuje do karantény, bylo zcela legitimní, aby správní orgán I. stupně stěžovatelku vyzval k doložení toho, že jí skutečně karanténa nařízena byla. Navíc je třeba připomenout, že správní orgán I. stupně již v předvolání na ústní jednání dne 29. 3. 2021 stěžovatelku poučil o možnosti udělení pořádkové pokuty.

pokračování

[27] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka na výzvu správního orgánu I. stupně nereagovala a nedoložila deklarovaný důvod své nepřítomnosti na nařízeném ústním jednání, postupoval správní orgán I. stupně v mezích svého správního uvážení dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, když stěžovatelce uložil pořádkovou pokutu. Takové jednání stěžovatelky totiž jednoznačně představuje nedostavení se na předvolání ke správnímu orgánu bez náležité (doložené) omluvy, jak toto ustanovení předpokládá.

[28] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se správními orgány i krajským soudem, že stěžovatelka závažným způsobem ztěžovala postup správního orgánu I. stupně, a to tím, že se bez náležité (doložené) omluvy nedostavila na předvolání ke správnímu orgánu. Je totiž třeba zdůraznit, že správní orgán I. stupně se ode dne 20. 11. 2020, kdy bylo stěžovatelce doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení, snažil předvolat stěžovatelku k ústnímu jednání, které dle něj bylo nezbytné pro zjištění stavu věci, ale z důvodu stěžovatelčiných opakovaných omluv se ústní jednání ani čtyři měsíce po zahájení správního řízení nepodařilo uskutečnit. Jak již zdůraznil krajský soud, bez ohledu na skutečnost, že bylo zastaveno řízení ve věci odstranění dvou ze tří staveb provedených bez souhlasu stavebního úřadu, přestupkové řízení v uvedené věci nadále běželo, správní orgán byl tedy oprávněn vycházet z toho, že ústní jednání bylo pro zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky i nadále nezbytné.

[29] Nedůvodná je rovněž stěžovatelčina námitka poukazující na rozpor výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně s jeho odůvodněním. Správní orgán I. stupně, jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelce „za nedostavení se bez náležité omluvy k ústnímu jednání dne 29. 3. 2021“ uložil pořádkovou pokutu. V odůvodnění poté správní orgán I. stupně popsal dosavadní průběh řízení a sdělil, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka na jeho výzvu nedoložila doklad, kterým by nařízenou karanténu (nikoliv onemocnění svého manžela) prokázala, nepovažoval její omluvu za náležitou, a proto přistoupil k uložení pořádkové pokuty. Skutečnost, že správní orgán I. stupně dal stěžovatelce možnost doložit důvody omluvy z daného ústního jednání s časovým odstupem, nic nemění na tom, že pořádková pokuta byla správně uložena za nedostavení se dne 29. 3. 2021 bez náležité (doložené, byť i zpětně) omluvy k nařízenému ústnímu jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66).

[30] Správní orgán I. stupně naopak postupoval s ohledem na tehdy probíhající pandemickou situaci onemocnění COVID-19 správně, když stěžovatelce dal možnost prokázat, že se jedná o náležitou omluvu z nařízeného ústního jednání. Důvody pro uložení pořádkové pokuty tak skutečně nastaly právě až uplynutím lhůty pro doložení dokladu potvrzujícího stěžovatelce nařízenou karanténu, tedy dne 19. 4. 2021, nicméně vztahovaly se k nařízenému jednání, ke kterému se stěžovatelka bez náležité (doložené) omluvy nedostavila. Jak správně konstatoval již krajský soud, pokud by stěžovatelka daný doklad doložila, bylo by třeba její omluvu považovat za náležitou a nebyly by tak naplněny podmínky pro uložení pořádkové pokuty dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Bylo tak pouze na stěžovatelce, aby skutečnost, že jí byla nařízena karanténa, a proto se nemohla nařízeného ústního jednání zúčastnit, prokázala, případně sdělila, z jakého důvodu tuto skutečnost není schopna prokázat. Stěžovatelka však ohledně samotného neprokázání této skutečnosti nic netvrdila ani v průběhu správního či soudního řízení. Je třeba dodat, že správní orgán I. stupně po stěžovatelce nepožadoval informace

o zdravotním stavu třetí osoby (jejího manžela), ale pouze potvrzení o tom, že stěžovatelce byla nařízena karanténa, čímž by doložila svou omluvu z nařízeného ústního jednání.

[31] Pokud jde o námitku nedostatečného zkoumání stěžovatelčiných majetkových poměrů, je třeba konstatovat, že úvaha žalovaného, podle níž stěžovatelka je jako vlastník nemovitosti schopna financovat realizaci nepovolených staveb, a nemůže tedy namítat platební neschopnost ve vztahu k uložené pořádkové pokutě, se jeví jako poněkud zjednodušující, nicméně krajský soud správně poznamenal, že pokutu ve výši 2 000 Kč lze jen stěží považovat za likvidační, navíc sama stěžovatelka uvádí, že svou platební neschopnost nikdy nenamítala. Výše pořádkové pokuty se pohybuje při spodní hranici zákonné sazby, což odpovídá zjištěným skutečnostem, které nebylo nutné ani z hlediska posouzení přiměřenosti pokuty dále doplňovat či prověřovat. Tím by byl ve výsledku vlastně popřen smysl a účel pořádkové pokuty jako rychlého a operativního opatření pro zajištění hladkého a efektivního průběhu správního řízení, při jehož aplikaci se z povahy věci rozsáhlejší dokazování či podrobné zjišťování majetkových poměrů nepředpokládá (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019-40).

[32] Za nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. je třeba považovat stěžovatelčiny námitky, dle kterých nebyla závažnost následku „*nepředložení potvrzení o nemoci COVID-19*“ odůvodněna a závažný následek dle stěžovatelky v nyní posuzované věci ani nenastal. Uvedené námitky totiž stěžovatelka neuplatnila řádně a včas v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohla.

[33] Pokud jde o námitku, podle níž stěžovatelka údajně nemohla provádět zmiňované stavby, neboť byla na mateřské dovolené, musí zdejší soud konstatovat, že i kdyby pominul to, že vznik odpovědnosti za provedení stavby bez souhlasu stavebního úřadu nepodmiňuje stavební zákon tím, že by se daná osoba musela přímo podílet na fyzické realizaci takové stavby, není mu ani tak zřejmá jakákoli souvislost uvedené námitky s přezkumem zákonnosti rozhodnutí správních orgánů o udělení pořádkové pokuty, který je předmětem nyní posuzované věci.

IV.

Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 29. listopadu 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu